

Beskućnici i siromasi

U svetu kojim hara greh umnožavaju se gorki plodovi pohlepe, rata i neznanja. Čak i u takozvanim "bogatim društvima" raste broj beskućnika i siromašnih. Više od 10 000 ljudi svakog dana umire od gladi. Dve milijarde su pothranjene a hiljade ih godišnje oslepi zbog nedostataka u prehrani. Približno dvije trećine svetskog stanovništva uhvaćeno je u krug gladi, bolesti i smrti.

Neki su sami odgovorni za svoje stanje, ali većina ovih pojedinaca i porodica izložena je bedi zbog političkih, ekonomskih, kulturnih ili društvenih zbivanja na koja uglavnom ne mogu uticati.

Istorijski gledano ovi su ljudi našli pomoć i podršku u srcima sledbenika Isusa Hrista. U mnogim slučajevima Crkva je osnivala dobrotvorne ustanove koje su kasnije preuzimale ustanove vlasti, ili obrnuto. Ove ustanove, oslobođene ideološke nesebičnosti, odraz su priznanja društva da je u njegovom vlastitom interesu milosrdno postupati s onima koji imaju manje sreće.

Sociolozi nam kažu da u uslovima siromaštva veliki broj zala nalazi plodno tlo. Osećaji beznađa, otuđenosti, zavisti i ogorčenosti često izazivaju asocijalna stanovišta i ponašanje. A društvo onda mora plaćati posledice takvih zala putem sudova, zatvora i socijalnih ustanova. Siromaštvo i nesreća sami po sebi nisu uzroci zločina niti su za njih opravdanje. Ali kad se ljudi ogluše na molbe za milosrđem, lako sledi obeshrabrenje pa čak i ogorčenost.

Zahtevi za hrišćanskim milosrđem nisu neutemeljni. Oni nisu zasnovani na nekoj pravnoj ili čak socijalnoj ugovornoj teoriji već počivaju na jasnom učenju Svetog pisma: "Pokazao ti je, čovječe, što je dobro, i šta Gospod ište od tebe osim da činiš što je pravo i da ljubiš milost i da hodiš smjerno pred Bogom svojim." (Mih 6,8)

Adventistima je posebno drago pedeset i osmo poglavlje Knjige proroka Isaije. Smatramo da smo prema ovom poglavlju dužni biti "popravljačem razvalina, i obnoviteljima puteva do naselja" (stih 12).

Pozvani smo da „razvežemo sveze bezbožnosti“, „podeliti hleb svoj s gladnima, uvesti pod krov svoj beskućnike, odenuti onog koga vidiš gola" (stihovi 6.7). Kao popravljači razvalina mi trebamo brinuti za siromahe. Ako delima milosrđa i ljubavi sprovodimo načela Božjeg zakona, mi ćemo svetu prikazati Božji karakter.

Da bismo danas ostvarili Hristovu službu, moramo činiti ono što je On činio; ne samo propovedati jevanđelje siromasima, već lečiti bolesne, hraniti gladne, podizati prezrene (vidi Lk 4,18.19; Mt 14,14). No Matej 14,16 pojašnjava da narodu "nije [bilo] potrebno da odlazi". Hristovim sledbenicima je dovoljan Njegov lični primer.

U odgovoru na Judinu lažnu brigu za siromahe: "Siromahâ ćete uvijek imati sa sobom, a mene nećete imati uvijek" (Mt 26,11), Hristos nas podsjeća da je ljudima više od svega potreban "Hleb života". Stoga i mi prepoznavamo nerazdvojjivost fizičkog i duhovnog. Podržavanjem planova crkve i društva da olakša patnje, zajedno s pojedinačnim i ujedinjenim delima milosrđa, mi povećavamo upravo ovaj duhovni napor.

Ovu izjavu za javnost objavio je predsjednik Generalne konferencije Neal C. Wilson nakon savetovanja sa šestnaesticom potpredsednika Crkve 5. jula 1990. na zasedanju Generalne konferencije u Indianapolisu, saveznoj državi Indiana u SAD-u.